

[Lannung.]

statningspligt end ikke er anerkendt i Tilfælde, hvor Krigsmagten som et Led i Forsvarsforanstaltninger havde nedrevet en privat Mands Bygninger — jeg tror, det drejede sig om en større Møllegaard, som Militæret havde nedrevet, og hvor Højesteret nægtede Anerkendelse af nogen Erstatningspligt herfor. Efter gældende Ret vil der kun blive Spørgsmaal om en ren Billighedsgodtgørelse. Ogsaa paa denne Baggrund er det naturligt, at man har ønsket det Lovforslag frem, der foreligger til Behandling.

Forsikringen former sig jo ifølge Forslaget som en gensidig Risikofordeling eller Risikoudligning, mere end som en egentlig Forsikringsordning, imellem Ejerne inden for de respektive Forsikringsforbund og — som alle ved, — saaledes, at der overhovedet ikke bliver Tale om Præmietilsvaret af nogen Art, før der er sket Skade og endda Skade af mere betydelig Karakter. Forholdet bliver derfor dette, at et vigtigt Forsikringsbehov, der gælder Værdier, som det er nævnt, for mange Milliarder, dækkes, uden at det kommer til at koste Ejerne en rød Øre i Præmie, hvis der ingen Krigsskade sker. Det er derfor forstaaeligt, at det foreliggende Lovforslag har mødt Velvilje og Paaskønnelse fra alle Sider saavel her paa Rigsdagen som i alle interesserede Kredse. Forslaget løser den stillede Opgave paa en beundringsværdig enkel Maade og en saa indlysende rigtig Maade, at Tanken paa Columbus's Æg uvilkkaarlig et Øjeblik ligesom strejfer ens Bevidsthed — jeg ser af Forhandlingerne, at det er gaaet Medlemmer at det andet høje Ting paa lignende Maade. Der er blot — det være sagt i Parentes — det særlig imponerende ved det, at man har klaret den stillede Opgave uden at beskadige Ægget. Columbus har for saa vidt fundet sine Overmænd i den overordentlig sagkyndige Kommission, som paa Indenrigsministerens Foranledning og under Professor Sindballes overlegne Ledelse har udarbejdet dette Lovforslag paa Grundlag af, som det er oplyst, Landsretssagfører Direktør Knud Christensens Forarbejde. Jeg kan for mit Vedkommende kun complimentere Indenrigsministeren til denne forbilledlige Nydannelse, selv om det egentlig skulde være overflødig med en saadan Komplimentering efter de Udtalelser, der er fremsat af Oppositionens ærede Ordførere og fremsat med Rette.

Men jeg vil ogsaa for vort Vedkommende og dette bl. a. i Anledning af Udtalelser

fra den ærede Ordfører for Venstre (Elmquist) fremhæve saa stærkt som muligt, at Lovforslaget efter hele sin Karakter er og kun kan være en Rammelovgivning, der paa Forhaand lægger visse Hovedlinier fast, og ifølge Sagens Natur heller ikke mere, og det er formentlig netop alt, hvad der behøves, hvis det gaar, som vi alle haaber, at den Krigsrisiko, som Lovforslaget tager Sigte paa at dække de forsikrede Bygninger imod, aldrig bliver effektiv. Men det er lige saa givet, at Loven ikke kan være det sidste Ord, hvis Krigen mod Forventning skulde ramme vort Land. Der er vigtige Problemer, som ikke er klaret, og efter vor Opfattelse naturligt ikke har kunnet klares, i hvert Fald ikke klares definitivt, men med Rimelighed maa vente, indtil Forholdene og alle Faktorer af Betydning kan overses til sin Tid. Dette gælder Problemer, som er blevet nævnt i det andet høje Ting og ogsaa er nævnt her i Dag, og naturligt melder sig, som Spørgsmaalet om Genopførelsespligt, Spørgsmaalet om Panthavernes eventuelle Deltagelse i Præmietilsvaret og i Tab i Tilfælde, hvor der ikke maatte kunne ydes fuld Erstatning, og endelig den indbyrdes Fordeling mellem Panthaverne; jeg skal ogsaa nævne et Spørgsmaal som Spørgsmaalet om en vis Solidaritet mellem Krigsforsikringsforbundene, hvis et enkelt Forbund skulde blive meget føleligt ramt og de andre gaa fri eller nogenlunde fri. Endelig er der Spørgsmaalet om Statens eventuelle Medvirkning.

Loven maa altsaa til sin Tid udfyldes med supplerende Bestemmelser, hvis den Situation, hvorpaa den tager Sigte, virkelig skulde blive en sørgelig Aktualitet for vort Land, men jeg finder det helt rigtigt, at den højtærede Indenrigsminister ikke har villet tage Stilling allerede nu til disse Spørgsmaal, men har ladet dem staa aabne, uden at noget er præjudiceret.

Hvad Enkeltheder angaar, skal jeg blot sige, at § 14, 1ste Punktum, som er ændret i Folketinget, fra et juridisk Synspunkt strengt taget helst burde have indeholdt en Henviisning til § 21, hvorefter det er den højtærede Indenrigsminister, der om ikke slutter Fred saa i hvert Fald afgør, om Krigen er ophørt.

§ 18 er forbedret i Folketingets Affattelse, men Paragraffen kan godt taale en yderligere Forbedring ved given Lejlighed, for saa vidt som den stadig ikke har anvist en Løsning for det Tilfælde, at den deri omhandlede Skønsforretning ikke resulterer i Enighed mellem Skønsmændene.